

СЪД

Бат Стойчо, гръмогласният, сърцето на общество от цигани и пройдохи, стои под сянката с неколцина вечни слушатели и гържи реч. Речта е изпъстрена с цветисти благословии и поучения. Човек неволно си помисля за Хай парк, само гето последният е тъй далеч, пък и Бат Стойчо не е англичанин. Икиндия е. Тарторът ръкомаха и между две фрази замезва. Шишето с ракия обикаля слушателите и пак се връща при оратора. Ти, брато, се шляеш и пихтунеш на поразия, а работа колкото щеш – нарежда укорно бат Стойчо – жена ти бачка вместо теб и ти казвам, че тъй постъпва само човек с празна глава. “Тъй, тъй!” – приглася аудиторията и надига шишето. “Твойта е празна” – отсича потърпевшият. Всички притаяват гъх. Паузата е тъй дълга, че след нея може да се очаква само взрив. Най-накрая Бат Стойчо пуска на воля гръмогласния си смях, прекъсван от сочни благословии и казва: „Мойта глава е пълна с бръмбари, но не е празна“. Аудиторията прихва неугържимо. Неравният хохот цени позадрямалата околност и слага край на съдебното заседание. Провинилият се безделник е сразен веднъж завинаги.

УЧАСТ

Видях го да куцука, влачейки някакви вързопи с кóсата походка на погнлашено и зле ударено псе. Вървеше напреки, без да гледа дали прекосява градинка, улица или бунище. Виждаше се, че човекът бе от изпадналите, но този не се щураше в безпътищата си. Вървеше диагонално, тласкан от нещо, известно само на него – като птиците, които литваха нанякъде, но защо тъкмо там никой не би могъл да

каже. Кой знае защо ми хрумна да продължа с поглед линията на пътя му, изпреварвайки по този начин събитията. На другия край, през парапета на терасата от първия етаж на сив блок, видях протегнатата ръка с комат. Най-после човекът стигна, грабна комата и заяде лакомо. Хлопна врата. Заг нея се мерна гърба на жена, за която се шушукаше, че е кварталната жрица на свободната любов.